

slaget en Bestemmelse om, at Ydelse af Aldersrente til Personer mellem 60 og 65 Aar skal vedtages med en Majoritet indenfor Kommunalbestyrelsen af mindst $\frac{3}{4}$, ja, saa vil man jo rent teoretisk vel kunne sige, at der her er Tale om en Forringelse; men det maa dog fastholdes, at naar Indenrigsministerens Samtykke til en saadan ekstraordinær Aldersrentenydelse fordrer, saa maa dette Samtykke selvsagt være betinget af, at Tildelingen af denne Aldersrente har fundet Tilslutning fra et meget betydeligt Tal indenfor Kommunalbestyrelsen. Jeg skulde dog tro, at Regelen ogsaa uden den i Landstinget indførte Bestemmelse vilde blive den, at Indenrigsministeren ikke vilde kunne gaa med til at give sit Samtykke til saadan Særydelse, hvis det skulde vise sig, at Meningerne i Kommunalbestyrelsen var saa delte om denne Sag, at det lige netop var lykkedes med et knebent Flertal at gennemføre den. Altsaa det, der er sagt gennem Bestemmelsen om $\frac{3}{4}$ Majoritet, er i Virkeligheden kun dette, at man har givet Udtryk for det Krav, som selvsagt maatte stilles, for at det Samtykke kunde opnaas fra Indenrigsministerens Side, som kræves i Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det paa dette Punkt er formet i det høje Folketing.

Hvad nu Ændringen til § 5, 1ste Stykke, angaar, saa er Forholdet her ogsaa efter min Mening simpelt hen det — og derfor har jeg kunnet gaa med til den Form, som blev foreslaaet i Landstinget —, at man har nærmere udformet den Form, under hvilken Støtte kan gives udover den faste Aldersrente i Henhold til Skalaen og i Henhold til Dyrtdsbestemmelserne; og saa har man føjet til, at for at denne Støtte i Tilfælde af saadan Alderssvækelse, der maa sammenstilles med Sygdom, skal kunne gives, maa der foreligge en Lægeerklæring om Nødvendigheden deraf. Ogsaa det kan jeg i og for sig kun finde billigt. Det blev fra forskellig Side under de forskellige Behandlinger af Sagen her i det høje Folketing bestemt hævdet, at Hjælpekassebestyrelsens Beføjelse til at yde Støtte til Aldersrentenyderne ikke fandtes i Overensstemmelse med det Princip, som man i de senere Aar har søgt gennemført, hvad Hjælpekasseydelsen angaar. Man havde i det høje Folketing ved et Flertal udtaget Bestemmelsen om Hjælpekassens Ret til her at støtte og erstatte den med de Bestemmelser, der findes i § 5, 1ste Stykke, hvorved det hele overgik til Kommunalbestyrelsen. Det er

i Virkeligheden det, der nu er sket i Landstinget, at dette nærmere er præciseret gennem Ændringsforslaget til § 8.

Hvad endelig § 21 angaar og den Ændring, som deri er gennemført, ja, saa bestaar den hele Forskel mellem Landstingets og Folketingets Affattelse deri, at medens Differencen mellem Alderdomsunderstøttelsen og Aldersrenten, hvor Understøttelsen var større end Renten, efter Folketingets Affattelse vilde bortfalde i Løbet af 6 Aar, foreslaas det nu, at den bortfalder i Løbet af 5 Aar. Ja, man kan jo sige med nogen Ret, at dette betyder en Forringelse, men paa den anden Side maa man ogsaa erkende, at den Højde, hvortil Alderdomsunderstøttelsen var naaet op i mange Kommuner, var betinget af det Prisniveau, som vi havde, da Dyrtden var paa sit højeste, og maatte nu, da Prisniveauet dog er faldet ganske betydeligt, nødvendigvis, hvis der ellers skulde være Rimelighed i den kommunale Administration af denne Sag, sænkes, og dette har fundet sit Udtryk gennem Lovforslagets nuværende Bestemmelser i nøje Tilknytning til den Fremgangsmaade overfor hele denne Sag, som jeg føler mig overbevist om, at de allerfleste Kommuner, som føler deres Ansvar for den økonomiske Forvaltning, vilde have fulgt.

Jeg skal sluttelig kun fremsætte nogle faa Udtalelser om Folkepensioneringen gennem en Folkeforsikring. Jeg har paa given Foranledning udtalt mig om dette Spørgsmaal i det høje Folketing ved Sagens tredie Behandling, og de Udtalelser, som jeg i Gaar fremsatte i Landstinget derom, faldt ganske nøje i Traad med, hvad jeg tidligere har udtalt i dette høje Ting. Jeg ser vedvarende saaledes paa det Arbejde, som udførtes af Alderdoms- og Invaliditetskommissionen, at denne, hvad det teoretiske Grundlag for Gennemførelsen af Folkeforsikringstanken her i Landet angaar, har udført et saa grundlæggende Arbejde, at der ganske sikkert ikke er væsentlige Tilføjelser dertil at gøre. Derfor er det Spørgsmaal, som vil komme til at foreligge til Undersøgelse for det sagkyndige Udvalg, som det nu er min Agt at nedsætte, dette: Paa hvilken Maade forbereder man en praktisk Overgang til en delvis Folkeforsikring, til en Kombination af Folkeforsikring med Aldersrentenydelse i Henhold til det Princip, som er nedlagt i det foreliggende Lovforslag? Thi som jeg udtalte i dette høje Ting ved Sagens tredie Behandling, tror jeg ikke paa, at det bliver muligt at afløse Alders-